

Abstrakt

Tato bakalářská práce se zaměřuje na dílčí epizodu mezinárodních a diplomatických vztahů jednoho z krátce existujících nástupnických států Rakouska Uherska – Západoukrajinské republiky. Když na podzim roku 1918 vypukla válečná konfrontace mezi Polskem a Západoukrajinskou republikou o to, která strana bude mít trvalý nárok na Východní Halič, vyvinula Francie a Velká Británie opakované úsilí o urovnání sporů mezi těmito dvěma státy, nicméně k zachování suverenity Západoukrajinské republiky nakonec nedošlo. Cílem práce je určit důvody, proč Západoukrajinská republika jako geopolitické těleso nezískala dostatečnou zahraniční podporu pro zajištění své existence a nezávislosti v boji s Polskem. Pro výzkumné účely práce bylo použito kombinace několika historiografických metodologických postupů, jako je přímá, nepřímá, či progresivní. Účelem tohoto postupu je přehledné chronologické líčení klíčových událostí, jako jsou diplomatické mise, jednání delegací, či práce komisí vyhotovujících stěžejní dokumenty. Práce dospěla k závěru, že se Západoukrajinská republika zhroutila především z důvodu zarputilosti ze strany jejích politiků, konkrétně v případě rozhodnutí o nepřijetí Barthélemyho demarkační linie. Poté, co posílené polské ozbrojené síly převzaly iniciativu na bojišti, vyjednávací postavení druhé strany bylo výrazně oslabeno. Západním spojencům nakonec nezbylo nic jiného, nežli pod tíhou okolností schválit polskou okupaci Východní Haliče. Spojenci poté přišli o faktický vliv nad regionem, jehož status byl zpečetěn v rámci Říšského míru po polsko-sovětské válce v roce 1921.